

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 449/2010-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Z., spol. s r. o., B., zastúpenej spoločnosťou V., s. r. o., Advokátska kancelária, B., v mene ktorej koná konateľ JUDr. M. V., pre namietané porušenie jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžp 3/2009 z 11. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Z., spol. s r. o., odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júna 2010 doručená sťažnosť spoločnosti Z., spol. s r. o., B. (ďalej aj „sťažovateľka“), pre namietané

porušenie jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžp 3/2009 z 11. marca 2010.

Z obsahu sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že «Sťažovateľ nadobudol v roku 2004 kúpnu zmluvou nehnuteľnosť - pozemok parc. č. ..., druh pozemku: ostatné plochy, o výmere ... m² v k. ú. ..., B., zapísané na LV č. ...

Kúpa predmetného pozemku bola realizovaná na základe predchádzajúceho záväzného stanoviska k investičnej činnosti zo dňa 24. 3. 2004, ktoré vydalo Hlavné mesto SR Bratislava, ktorého platnosť bola potvrdená dňa 20. 12. 2005, a na základe ktorých táto nehnuteľnosť bola určená na zastavanie „občianskou vybavenosťou“.

Na základe vyššie uvedeného záväzného stanoviska si sťažovateľ zabezpečil predpísanú projektovú, technickú a právnu dokumentáciu v rozsahu podľa podmienok zákona č. 50/1976 Zb. v platnom znení (ďalej ako stavebný zákon) a požiadal miestne a vecne príslušný stavebný úrad o vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby na novostavbu p. „A.“ Po uskutočnení stavebným zákonom predpísaných konaní a zisťovaní, stavebný úrad Mestskej časti B.– S. vydal dňa 2. 8. 2006 pod č.: SU-2005, 2006/33482/50197/UR-Ga rozhodnutie o umiestnení stavby č. ... (ďalej v texte aj ako „prvé“ územné rozhodnutie).

Predmetné rozhodnutie o umiestnení stavby bolo v zákonnej lehote účastníkom správneho konania: Občianska iniciatíva za zachovanie životného prostredia v Starom meste, napadnuté odvolaním, o ktorom rozhodol odvolací orgán - Krajský stavebný úrad v B. svojím rozhodnutím č. A/2006/1821-HRC zo dňa 6. 11. 2006 tak, že odvolanie zamietol a rozhodnutie o umiestnení stavby č. ... potvrdil, čím sa toto následne stalo dňom 27. 12. 2006 právoplatným.

Dňa 1. 6. 2007 bol na Krajský stavebný úrad v B. doručený rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 37/2007-75 zo dňa 28. 5. 2007, ktorým bolo rozhodnuté o zrušení rozhodnutia Krajského stavebného úradu v B. č. A/2006/1821-HRC zo dňa 6. 11. 2006 ako i rozhodnutia Mestskej časti B.– S. č.: SU-2005,2006/33482/50197/UR-Ga zo dňa 2. 8. 2006, s tým, že vec im bola vrátená na ďalšie konanie...

Sťažovateľovi nebolo podanie žaloby oznámené, takže o konaní na Krajskom súde v Bratislave nemal žiadnu vedomosť.

Keďže v predmetnom súdnom konaní bolo znemožnené sťažovateľovi domáhať sa účasti v ňom a uplatňovať svoje práva, považoval sťažovateľ tento postup za porušenie svojich ústavných práv. Na základe tejto skutočnosti podal sťažovateľ dňa 1. 8. 2007 sťažnosť na Ústavný súd SR proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 37/2007...».

Ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 219/07-42 z 13. marca 2008 rozhodol o porušení označených práv sťažovateľky a rozsudok Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 S 37/07-75 z 28. mája 2007 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol:

„Možno konštatovať, že krajský súd v danej veci rozhodoval o žalobe Občianskej iniciatívy proti stavebnému úradu vo veci preskúmania rozhodnutia správneho orgánu (právoplatného rozhodnutia o umiestnení stavby vydaného v prospech sťažovateľky) podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľka nebola účastníčkou tohto konania, pričom rozhodnutie o umiestnení stavby, ktoré bolo predmetom konania, bolo prvou fázou realizácie zámeru sťažovateľky postaviť novú stavbu. Po rozhodnutí o umiestnení stavby malo nasledovať ďalšie rozhodnutie, teda samotné stavebné povolenie. Nemožno preto v nijakom prípade spochybňovať, že v konaní vedenom krajským súdom sa rozhodovalo nielen o právach Občianskej iniciatívy, ale aj o právach sťažovateľky.

Z ustanovenia § 250 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že účastníkmi konania podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku sú žalobca a žalovaný. Zo zákona teda nevyplýva, že by účastníkom konania mala byť aj sťažovateľka. Zároveň možno konštatovať, že toto ustanovenie nezakazuje všeobecnému súdu s ohľadom na konkrétne okolnosti danej veci konať aj s osobami, ktoré, hoci nie sú účastníkmi konania, môžu byť dotknuté na svojich ústavou zaručených právach. Bolo povinnosťou krajského súdu vykladať ustanovenie § 250 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, aby sťažovateľka nebola vylúčená z konania a aby sa neprimeraným spôsobom nezasahovalo do podstaty jej práva na súdnu ochranu. Skutočnosť, že Občiansky súdny poriadok výslovne neoznačuje niekoho za účastníka konania, neznamená, že s ním konajúci súd nemôže

v prípade potreby konať, ak sa účinky jeho postupu alebo jeho rozhodnutia týkajú základných práv, ktoré má takáto osoba zaručené v ústave alebo medzinárodnej zmluve (I. ÚS 23/01).“

Sťažovateľka ďalej uviedla:

«Na základe nálezu Ústavného súdu SR č. I. ÚS 219/07-42 zo dňa 13. 3. 2008 bol Krajský súd v Bratislave povinný prejednať vec týkajúcu sa preskúmania zákonnosti „prvého“ územného rozhodnutia, pričom predmetné konanie sa viedlo pod sp. zn. I S 82/2008. Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. I S 82/2008 zo dňa 6. 11. 2008 žalobu zamietol. Na základe odvolania žalobcu v tomto konaní – Občianska iniciatíva za zachovanie životného prostredia v Starom meste, Najvyšší súd SR v odvolacom konaní sp. zn. 5 Sžp 10/2009 rozsudkom zo dňa 12. 1. 2010 rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. I S 82/2008 zmenil tak, že napadnuté „prvé“ územné rozhodnutie Krajského stavebného úradu v B. ako i prvostupňového stavebného úradu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Vo veci rozsudku NS SR sp. zn. 5 Sžp 10/2009 z 12. 1. 2010 bola podaná zo sťažovateľa – spoločnosti Z., spol. s r. o. podaná sťažnosť na Ústavný súd SR, ktorá je vedená pod sp. zn. II. ÚS 197/2010. Uznesením ÚS SR zo dňa 22. 4. 2010 v predmetnom konaní bolo rozhodnuté, že predmetná sťažnosť spoločnosti Z., spol. s r. o., smerujúca k porušeniu jeho základných práv a slobôd v konaní na NS SR sp. zn. 5 Sžp 10/2009, sa prijíma na ďalšie konanie.»

Sťažovateľka zároveň postupovala takto:

«Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ nemal právnu istotu o spôsobe a čase vybavenia jeho ústavnej sťažnosti, v intenciách vtedy právoplatného a vykonateľného rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. I S 37/2007, zúčastnil sa uloženého ďalšieho územného konania, ktorého výsledkom bolo vydanie ďalšieho, v poradí druhého územného rozhodnutia o umiestnení stavby p. „A.“, ktoré bolo pod č. ... vydané Mestskou časťou B.–S. Mesto pod č. SU-2005,2006,2007/33482/44581-UR dňa 17. 7. 2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť na základe rozhodnutia Krajského stavebného úradu v B. č. A/2007/2047-1/HRL zo dňa 3. 10. 2007 (ďalej v texte aj ako „druhé“ územné rozhodnutie).

Predmetné druhé územné rozhodnutie bolo identické so zrušeným prvým územným rozhodnutím, okrem bodu 19. jeho výrokovej časti, kde bola stavebníkovi – sťažovateľovi uložená povinnosť do začatia stavebného konania predložiť stavebnému úradu právoplatné rozhodnutie orgánu ochrany prírody na výrub drevín nachádzajúcich sa na mieste uvažovanej výstavby, pričom v čase vydávania druhého územného rozhodnutia už takéto rozhodnutie existovalo a bolo právoplatné, to výrubové rozhodnutie MČ B. S. č. 21425-45751/ormč/2006/Ra zo dňa 10. 7. 2006, právoplatné na základe rozhodnutia Obvodného úradu životného prostredia v Bratislave, č. sp.: ZPO/2007/00582/MIA/BA-I zo dňa 25. 4. 2007.

Proti rozhodnutiu Krajského stavebného úradu v B. č. A/2007/2047-1/HRL zo dňa 3. 10. 2007 (t. j. druhé územné rozhodnutie) podali účastníci správneho konania -Občianska iniciatíva za zachovanie životného prostredia v Starom meste a spol. žalobu na Krajský súd v Bratislave o preskúmanie zákonnosti predmetného druhého územného rozhodnutia KSU v Bratislave ako i prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu a žiadali predmetné rozhodnutia zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie.»

Krajský súd rozsudkom č. k. 1 S 319/2007-272 zo 6. novembra 2008 napadnuté rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Bratislave č. A/2007/2047-1/HRL z 3. októbra 2007 v spojení s rozhodnutím Mestskej časti Bratislava – Staré Mesto č. SU-2005,2006,2007/33482/44581-UR zo 17. júla 2007 (o umiestnení stavby) zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol:

„Krajský súd v Bratislave, ako súd vecne a miestne príslušný (§ 246 ods. 1 OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe a dospel k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu je potrebné zrušiť s poukazom na ust. § 250j ods. 2 písm. a), b) OSP a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie...

Žalovaný sa neriadil právnymi predpismi platnými v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Dňa 1. 9. 2007 nadobudlo účinnosť VZN č. 4/2007, ktorým sa vyhlasuje záväzná časť územného plánu Hlavného mesta SR Bratislavy VZN č. 4/2007 vo svojej záväznej grafickej časti: „Výkres č. 2.1 Priestorové usporiadanie a funkčné využitie územia

– komplexné riešenie graficky zobrazuje parcelu č. ... nachádzajúcu sa v k. ú. S. ako parky, sadovnícke a lesoparkové úpravy...

Žalovaný rozhodoval o odvolaní proti rozhodnutiu Mestskej časti B. – S. č. SU-2005,2006,2007/33482/44581-UR zo dňa 17. 7. 2007 už v čase účinnosti VZN č. 4/2007.

Krajský súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného v odôvodnení rozhodnutia č. A/2007/2047-1/HRL zo dňa 3. 10. 2007, smeruje k tomu, že žalovaný vychádzal z uznesenia Mestského zastupiteľstva Hlavného mesta SR Bratislavy č. 123/2007, ktorým bol schválený aj územný plán s priemetom územného rozhodnutia Mestskej časti B.–S. č. SU-2005,2006/33482/50197/UR-Ga zo dňa 2. 8. 2006.

Prameňom práva nie je uznesenie Mestského zastupiteľstva, ale na základe čl. 2 ods. 2 Ústavy SR sú ním všeobecné záväzné nariadenia obcí a samosprávnych krajov. Žalovaný mal pre posúdenie súladu návrhu s územným plánom vychádzať už vtedy z účinného VZN č. 4/2007. Podľa ust. § 37 ods. 1 stavebného zákona je totiž podkladom pre vydanie územného rozhodnutia územný plán obce (v prejednávanom prípade územný Hlavného mesta SR B.). Stavebný úrad preto podľa § 37 ods. 4 stavebného zákona návrh stavebníka zamietne, ak zistí, že návrh nie je v súlade s územným plánom obce ako podkladom pre územné rozhodnutie.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalovaný mal rozhodovať v súlade s aktuálne účinnými zákonmi a inými právnymi predpismi, ktorými sú aj všeobecne záväzné nariadenia obce, a preto bol pre rozhodovanie stavebného úradu záväzný obsah VZN č. 4/2007, ktorým bola vyhlásená záväzná časť územného plánu Hlavného mesta SR B.. Žalovaný však nebral do úvahy platné a účinné VZN č. 4/2007, ale sa odvolával na uznesenie Mestského zastupiteľstva hlavného mesta SR Bratislavy č. 123/2007.

Súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že žalovaný nedostatočne zistil skutočný stav veci a vec nesprávne právne posúdil.“

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Sžp 3/2009 z 11. marca 2010 tak, že ho ako vecne správny potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľky „Najvyšší súd SR sa v odôvodnení vôbec nevysporiadal s preukázanými skutočnosťami, že existoval nesúlady medzi schválenou územnoplánovacou dokumentáciou a vyhotovením jej grafickej časti, ktorý bol na základe Upozornenia Krajskej prokuratúry v Bratislave odstránený z dôvodu rešpektovania právneho stavu.

Naopak, Najvyšší súd SR v odôvodnení svojho rozsudku naďalej vychádzal a opieral sa o skutočnosti, ktoré boli protiprávne a sťažovateľom jednoznačne preukázané ako nezákonné a v rozpore s platným právnym stavom. Súd za rozhodný posudzoval protiprávny stav, ktorý bol medzičasom daný do súladu a jeho formálne pochybenia boli odstránené. Zo všetkých týchto skutočností bolo nepochybné, že žalovaný správny orgán rozhodol v súlade so zákonom. Najvyšší súd SR na tieto skutočnosti vôbec neprihliadal a v argumentácii svojho odôvodnenia sa k nim vôbec nevyjadril.

Zároveň sa súd nevysporiadal ani právnou situáciou, keď zrušil rozhodnutie správneho orgánu a vrátil na ďalšie konanie vec, kde existovali súčasne dve totožné právoplatné rozhodnutia správneho orgánu (prvé a druhé územné rozhodnutie) na základe nálezů ÚS SR a zároveň existovalo právoplatné tretie územné rozhodnutie, ktoré predošlé územné rozhodnutia nahradilo.“

Sťažovateľka je toho názoru, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžp 3/2009 z 11. marca 2010 bolo porušené jej základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa jej názoru napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je svojvoľné, nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a arbitrárne.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa Z. spol. s r.o. na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, boli porušené v konaní vedenom na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 3 Sžp 3/2009.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 3 Sžp 3/2009 zo dňa 11. marca 2010 sa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd SR je povinný vyplatiť sťažovateľovi všetky trovy konania, ako budú vyčíslené, v lehote do 1 mesiaca.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka v sťažnosti namietala porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžp 3/2009 z 11. marca 2010.

Konaniu najvyššieho súdu vedenému pod sp. zn. 3 Sžp 3/2009, ktoré je v danom prípade predmetom preskúmania ústavného súdu, predchádzalo iné konanie, ktoré sťažovateľka súbežne s ním viedla.

Ako vyplýva z bodu I odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžp 3/2009 z 11. marca 2010, stavebný úrad Mestskej časti B.– S. vydal 2. augusta 2006 rozhodnutie o umiestnení stavby č. SU-2005,2006/33482/50197/UR-Ga (ďalej len „prvé územné rozhodnutie“). Dňa 6. novembra 2006 bolo toto rozhodnutie potvrdené rozhodnutím odvolacieho orgánu – Krajského stavebného úradu v Bratislave č. A/2006/1821-HRC. Dňa 28. mája 2009 krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 1 S 37/2007-75, ktorým bolo zrušené prvé územné rozhodnutie.

Sťažovateľka po vydaní rozsudku krajského súdu č. k. 1 S 37/2007-75 z 28. mája 2007, ktorý nadobudol právoplatnosť 1. júna 2007, postupovala tak, že na jednej strane 1. augusta 2007 (t. j. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde) podala sťažnosť ústavnému súdu, v ktorej žiadala zrušenie tohto rozsudku z dôvodu, že sa s ňou nekonalo ako s účastníkom konania. Nálezom ústavného súdu č. k. I. ÚS 219/07-42 z 13. marca 2008 bol rozsudok krajského súdu č. k. 1 S 37/2007-75 z 28. mája 2007 zrušený a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. Následne 6. novembra 2008 vydal krajský súd ďalší rozsudok č. k. 1 S 82/2008-118, proti ktorému bolo podané odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Sžp 10/2009 z 12. januára 2010 tak, že ho zmenil, pričom vec bola vrátená správnomu orgánu na ďalšie konanie. Na základe sťažnosti sťažovateľky z 30. marca 2010 je táto vec v súčasnosti predmetom preskúmania ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 197/2010.

Dňa 22. apríla 2010 senát ústavného súdu prijal na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti Z., spol. s r. o., ktorou namietala porušenie svojich práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžp 10/2009, vec dosiaľ nebola skončená.

Na druhej strane, ako sťažovateľka sama uviedla, v intenciách rozsudku krajského súdu č. k. 1 S 37/2007-75 z 28. mája 2007 pokračovala v „*stavebnom konaní*“ (t. j. konaní o jej návrhu na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby) pred správnym orgánom, t. j. Mestskou časťou B.– S. ako stavebným úradom, ktorý následne 17. júla 2007 vydal rozhodnutie č. SU-2005,2006,2007/33482/44581-UR (ďalej len „druhé územné rozhodnutie“), ktoré po ďalších procesných úkonoch účastníkov konania vyústilo až do podania tejto sťažnosti ústavnému súdu. Dňa 3. októbra 2007 Krajský stavebný úrad v Bratislave potvrdil druhé územné rozhodnutie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 S 319/2007 zo 6. novembra 2008 zrušil druhé územné rozhodnutie. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Sžp 3/209 z 11. marca 2010 potvrdil rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 S 319/2007 zo 6. novembra 2008. Rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžp 3/209 z 11. marca 2010 je predmetom tejto sťažnosti.

Z dôvodu zmien v projekte plánovanej stavby bolo vydané v poradí už tretie územné rozhodnutie Mestskej časti B.– S. č. SU-2008/31350/41553-G/130-Km z 10. septembra 2008 (ďalej len „tretie územné rozhodnutie“), ktoré predchádzajúce územné rozhodnutia nahradilo, a následne boli vydané aj stavebné povolenia na prekládku vody a prekládku horúcovodu, ktoré už boli stavebne ukončené a skolaudované, ako i právoplatné stavebné povolenie na hlavný objekt – p. blok A a blok B (stavebné povolenie Mestskej časti B.–S. č. SÚ-2008/31350-19737/2009/URS-G/51 z 15. mája 2009 na hlavný objekt, stavebné povolenie Mestskej časti B.–S. č. 3604/19559/2009/URS/Zub z 15. mája 2009 na objekt S04, stavebné povolenie KSÚ BA č. A-2008/2100-DLD z 20. júna 2008 na preložku vody).

Pri prerokovaní sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto už citované ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to

tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné sudy.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06) každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd. Existencia takýchto konaní však nevyčerpáva ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov na dosiahnutie účelu takýchto procesných postupov. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu takéhoto postupu orgánu verejnej moci. Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie (II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, obdobne aj II. ÚS 9/00, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd konštatuje, že ani prípadné zrušenie napádaného rozsudku najvyššieho súdu a vrátenie mu veci na ďalšie konanie, ktoré by v konečnom dôsledku viedlo

k opätovnému rozhodovaniu správneho orgánu o umiestnení stavby, už reálne nemôže ovplyvniť existujúci právny a skutkový stav, keď nesúladi všeobecne záväzného predpisu bol odstránený a „stavebné konanie“ sa nachádza v takej fáze, že po vydaní stavebných povolení časť stavby už bola aj stavebne ukončená a skolaudovaná.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nemá právomoc preskúmať postup a namietaný rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžp 3/2009 z 11. marca 2010, pretože vo veci bolo vydané v poradí už tretie územné rozhodnutie – rozhodnutie Mestskej časti B.– S. č. SU-2008/31350/41553-G/130-Km z 10. septembra 2008 a následne stavebné povolenia (stavebné povolenie Mestskej časti B.– S. č. SÚ-2008/31350-19737/2009/URS-G/51 z 15. mája 2009 na hlavný objekt, stavebné povolenie Mestskej časti B.–S. mesto č. 3604/19559/2009/URS/Zub z 15. mája 2009 na objekt S04, stavebné povolenie Krajského stavebného úradu v Bratislave č. A-2008/2100-DLD z 20. júna 2008 na preložku vody). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 186/06).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol, a preto bolo bezpredmetné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2010